

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 474/2019
14.05.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Марином Пандуровић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела лака телесна повреда у саизвршилаштву из члана 122. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика (КЗ), одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Слободана Антонића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Шапцу, Судска јединица у Богатићу 7К 712/17 од 07.09.2018. године и Вишег суда у Шапцу 3Кж 446/18 од 04.12.2018. године, у седници већа одржаној 14.05.2019. године, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Слободана Антонића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Шапцу, Судска јединица у Богатићу 7К 712/17 од 07.09.2018. године и Вишег суда у Шапцу 3Кж 446/18 од 04.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу, Судска јединица у Богатићу 7К 712/17 од 07.09.2018. године, окривљени АА и окривљени ББ, оглашени су кривим због извршења кривичног дела лака телесна повреда у саизвршилаштву из члана 122. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, за које им је суд изрекао условне осуде, тако што је окривљеном АА утврдио казну затвора у трајању од 4 (четири) месеца, а окривљеном ББ је утврдио казну затвора у трајању од 5 (пет) месеци и истовремено одредио да се наведене казне наће извршити уколико окривљени у времену проверавања од 1 (једне) године од дана правноснажности наведене пресуде, не изврше ново кривично дело. Окривљени су обавезани, свако понаособ, да на име трошкова кривичног поступка, плате суду износ од по 4.626,00 динара, затим да на име трошкова кривичног поступка солидарно плате Основном јавном тужилаштву у Шапцу износ од 5.452,53 динара, као и да на име трошкова паушала плате суду износе од по 7.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења.

Оштећени ВВ је упућен да имовинскоправни захтев остварује у парничном поступку.

Пресудом Вишег суда у Шапцу ЗКЖ 446/18 од 04.12.2018. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Слободана Антонића, а пресуда Основног суда у Шапцу, Судска јединица у Богатићу 7К 712/17 од 07.09.2018. године, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, благовремено је поднео бранилац окривљених АА и ББ, адвокат Слободан Антонић, због повреде закона из 438. став 1. тачка 1) и тачка 7) и члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљене ослободи од оптужбе или их укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости истиче да су нижестепени судови побијаним пресудама учинили битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, и то по два основа: 1) јер је у конкретном случају наступила релативна застарелост кривичног гоњења и 2) јер је реч о правноснажно пресуђеној ствари.

У вези тога, у захтеву се најпре наводи да су окривљени правноснажно оглашени кривим, да су кривично дело из члана 122. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ извршили дана 10.12.2012. године, а да је прва процесна радња ради гоњења окривљених, према наводима захтева, предузета дана 26.09.2017. године, подношењем оптужног предлога Основног јавног тужиоца у Шапцу Кт 581/17 против окривљених АА и ББ – па како је од датума извршења кривичног дела, до момента предузимања предметне радње Основног јавног тужиоца у Шапцу – подношења оптужног предлога Основном суду у Шапцу, протекло више од три године, то бранилац сматра да је сходно члану 103. тачка 6) КЗ, протеком дана 10.12.2015. године, наступила застарелост кривичног гоњења.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, ови наводи захтева се не могу прихватити као основани, а из следећих разлога:

Наиме, за кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 2. КЗ прописана је казна затвора до три године, те сходно одредби члана 103. тачка 6), за ово кривично дело релативна застарелост кривичног гоњења наступа када протекне три године од извршења кривичног дела, а апсолутна застарелост

наступа сходно одредби члана 104. став 6. КЗ, кад протекне двоструко време које по закону тражи за застарелост кривичног гоњења.

Из списка предмета произилази да је законски заступник тада малолетног оштећеног, ВВ, отац ГГ, дана 24.07.2013. године, поднео Основном јавном тужиоцу у Шапцу, кривичну пријаву против окривљених, након чега је Основни јавни тужилац у Шапцу, дана 13.08.2013. године, поднео захтев за прикупљање потребних обавештења МУП-у РС, ПС Богатић, а овлашћена службена лица полиције су јавном тужиоцу, одмах након поступања, о томе доставили извештај дана 04.11.2013. године. Основном јавни тужилац у Шапцу је потом дана 29.01.2014. године, саслушао окривљене АА и ББ, а током исте 2014. године је предузео и низ доказних радњи испитивања предложених сведока, све до 12.02.2015. године, када је испитан последњи сведок пред јавним тужиоцем. Из списка произилази и да је дана 14.09.2017. године, јавни тужилац донео наредбу да се изврши вештачење телесних повреда оштећеног, а након обављеног вештачења, дана 26.09.2017. године је поднет и оптужни предлог.

Стога, како од момента извршења кривичног дела до предузимања прве процесне радње – подношења захтева за прикупљање потребних обавештења, а затим и између појединих процесних радњи предузетих од стране овлашћених процесних субјеката, није протекао законом прописан рок из члана 103. тачка 6) КЗ, а то је рок од три године, јер се сходно члану 104. став 3. КЗ ток застарелости прекида сваком процесном радњом која се предузима ради гоњења учиниоца због учињеног кривичног дела, а сваким прекидом застарелост почиње поново да тече како је то прописано у ставу 5. члана 104. КЗ, то суд није учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Поред наведеног, бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним пресудама учињена иста битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП и из разлога што постоје околности које тарјно искључују кривично гоњење окривљених АА и ББ, с обзиром да је ова кривичноправна ствар већ правноснажно пресуђена, јер јој је претходио прекршајни поступак против окривљених у вези са истим догађајем, који је спроведен од стране Прекршајног суда у Шапцу, Одељења суда у Богатићу, а који поступак је правноснажно обустављен према окривљенима, због прекршаја из члана 6. став 3. Закона о јавном реду и миру, јер је наступила застарелост за вођење прекршајног поступка.

Међутим, према оцени Врховног касационог суда ови наводи захтева не могу се прихватити као основани, а из следећих разлога:

Наиме, из списка предмета, и то из решења Прекршајног суда у Шапцу, Одељења суда у Богатићу I 13 Пр бр. 1426/13 од 04.03.2015. године, произилази да је правноснажно обустављен прекршајни поступак према окривљенима АА и ББ, вођен због прекршаја из члана 6. став 3. Закона о јавном реду и миру, јер је наступила застарелост за вођење прекршајног поступка.

Кривични поступак против окривљених АА и ББ, вођен је због кривичног дела лака телесна повреда у саизвршилаштву из члана 122. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ и окончан правноснажно, како је то напред наведено.

У конкретном случају је неспорно да су против окривљених АА и ББ, поводом истог животног догађаја, вођена два поступка и то прекршајни поступак, окончан решењем Прекршајног суда у Шапцу, Одељење суда у Богатићу I 13Пр 1426/13 од 04.03.2015. године, којим је поступак према окривљенима правноснажно обустављен због прекршаја из члана 6. став 3. Закона о јавном реду и миру, јер је наступила застарелост за вођење прекршајног поступка и кривични поступак који је правноснажно окончан пресудом Вишег суда у Шапцу ЗКЖ 446/18 од 04.12.2018. године, којом је одбијена као неоснована жалба браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Слободана Антонића, а пресуда Основног суда у Шапцу, Судска јединица у Богатићу 7К 712/17 од 07.09.2018. године, потврђена.

Одредбом члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП је прописано да битна повреда одредаба кривичног поступка постоји, ако је наступила застарелост кривичног гоњења или је гоњење искључено услед амнестије или помиловања или је ствар већ правноснажно пресуђена или постоје друге околности које трајно искључују кривично гоњење.

Устав Републике Србије у члану 34. став 4. гарантује правну сигурност у казненом праву, одредбом да нико не може бити гоњен ни кажњен за кривично дело за које је правноснажном пресудом ослобођен или осуђен, или за које је оптужба правноснажно одбијена или је поступак правноснажно обустављен, а којим забранама подлеже вођење поступка за неко друго кажњиво дело. Наведени принцип садржан је и у одредби члана 4. став 1. ЗКП којом је прописано да нико не може бити гоњен за кривично дело за које је одлуком суда правноснажно олобођен или осуђен или за које је оптужба правноснажно одбијена, или је поступак правноснажно обустављен.

Одредбом члана 4. став 1. Протокола број 7 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода, прописано је да се никоме не сме поново судити, нити се може поново казнити у кривичном поступку у надлежности исте државе за дело због кога је већ био правноснажно ослобођен или осуђен у складу са законом и кривичним поступком те државе.

Европски суд за људска права је заузео становиште да се члан 4. Протокола 7. мора схватити на начин да забрањује казнени прогон или суђење за друго дело у мери у којој оно произилази из истоветних чињеница или чињеница које су у суштини битно исте, као и прво кажњиво дело за које је већ донета правноснажна осуђујућа или ослобађајућа пресуда.

Из списка предмета произилази да је решењем Прекршајног суда у Шапцу, Одељења суда у Богатићу I 13 Пр бр. 1426/13 од 04.03.2015. године, према окривљенима ББ и АА, правноснажно обустављен прекршајни поступак да су дана 10.12.2012. године око 19,00 часова у ..., у улици ..., наспрам броја ..., нарушавали јавни ред и мир, на тај начин што су исти након краће вербалне расправе са ВВ, истом задали више удараца рукама и ногама у пределу тела, услед чега је ВВ задобио видне повреде, а након задобијених повреда ВВ се јавио у ДЗ Богатић, где му је указана лекарска помоћ, а која је заведена у Протоколу под бројем 360/12, чиме би учинили прекршај из члана 6. став 3. Закона о јавном реду и миру.

Након доношења наведеног решења, окривљени су оглашени кривим у кривичном поступку, што су дана 10.12.2012. године око 19,00 часова у ..., у улици ..., наспрам кућног броја ..., средством подобним да тело тешко повреди и здравље тешко наруши, нанели лаку телесну повреду оштећеном малолетном ВВ из ..., на тај начин што су путничким возилом пресрели малолетног оштећеног, изашли из возила, па је најпре другоокривљени ББ бејзбол палицом задао ударац оштећеном у пределу главе, након чега је исти пао, а потом је првоокривљени АА средством које је личило на пендрек, задао ударце оштећеном по глави и телу, услед чега је оштећени задобио лаке телесне повреде изражене у виду раздерине темељно потиљачног дела поглавине дужине око 5 цм, нагњечење леве стране тела, десне стране лица и горње усне са огуљотинама коже, истегнућа вратних мишића и нагњеченог десног ручног зглоба, што збирно чини лаку телесну повреду, па су оглашени кривим због извршења кривичног дела лака телесна повреда у саизвршилаштву из члана 122. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ.

Према наведеном, иако је у оба поступка реч о истим окривљенима и о животном догађају који се одиграо у истом просторном оквиру, чињенични опис прекршаја из члана 6. став 3. Закона о јавном реду и миру, битно је различит од чињеничног описа кривичног дела из члана 122. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ. Опис прекршаја из члана 6. став 3. Закона о јавном реду и миру, односи се на нарушавање јавног реда и мира, вербалну расправу и задавање више удараца рукама и ногама оштећеном у пределу тела, те задобијања видних повреда, при чему опис овог прекршаја уопште не садржи чињенице и радње сваког окривљеног понаособ, у вези употребе средстава подобних да тело тешко повреди и здравље тешко наруше (бејзбол палица и средство које је личило на пендрек), нити садржи врсту, тежину, локализацију и опис сваке нанете повреде оштећеном. Стога се по налажењу овог суда, не може рећи да су чињенице које су обухваћене поменутиим решењем прекршајног суда, којим је према окривљенима прекршајни поступак правноснажно обустављен, идентичне оним чињеницама које представљају елементе кривичног дела лака телесна повреда у саизвршилаштву из члана 122. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, за које су окривљени оглашени кривим у кривичном поступку, те у конкретном случају није испуњен основни критеријум да су дела због којих се окривљени казнено гоне иста (*idem*), а што даље значи да се не може ни радити о правноснажно пресуђеној ствари, у смислу одредбе члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, па стога нису постојале процесне сметње за вођење против окривљених друге врсте казненог поступка, поводом истог животног догађаја, у конкретном случају, кривичног поступка пред редовним судом.

Имајући у виду наведено, то су по налажењу Врховног касационог суда, неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљених којима се указује да је доношењем побијаних правноснажних пресуда, на штету окривљених ББ и АА, учињена повреда поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Поред наведеног, бранилац окривљених у захтеву износи сопствену анализу и оцену изведених доказа, закључујући да током поступка није утврђено да је оштећени повреде задобио од „нападача“, који су користили оруђе и

средства описана у члану 122. став 2. КЗ, због чега бранилац сматра да би се у тој ситуацији могло радити само о кривичном делу лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ за које је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења пре доношења првостепене пресуде, а да су нижестепени судови, поступајући супротно, у конкретном случају учинили повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Изнетим наводима, иако бранилац формално означава повреду закона из члана члана 439. тачка 2) ЗКП, по налажењу овог суда, исти суштински оспорава утврђено чињенично стање и на сопственој верзији утврђеног чињеничног стања изводи закључак у погледу правне квалификације кривичног дела.

Међутим, погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у смислу одредбе члана 485. став ЗКП, не представља законом дозвољен разлог због кога окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек, па се Врховни касациони суд није ни упуштао у оцену ових навода захтева.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Марина Пандуровић,с.р.

Председник већа-судија
Зоран Таталовић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић